

Nu er Norge snart det eneste land i Europa hvor det synes nødvendig å forklare visse folk at m a k t er den første forutsetning for et fremgangsrikt statsstyre. — Og det tiltross for at hundretusener i hus og hytte over hele landet idag venter mennene som kan ta makten og samle de stridende viljer mot et bestemt mål, rydde op med de store og små partibøygene, som daglig driver oss alle mot undergang og kaos. — Til dette gjenreisningsarbeide trenges en sterk og stabil regjering, dernæst dyktige fagfolk. Da er veien ut av uføret gitt.

D e n f i n n e s !

Folket har nu lært at våre endeløst og ørkesløst debatterende forsamlinger: Storting, kommunestyre, komiteer og kongressreisende nærmest er til for sin egen skyld. — Dessuten er jo disse forsamlinger en ypperlig tumleplass for de såkaldte levebrødspolitikere.

Det er disse politiske grammofoner som nu i valgets time breker i angst utover land og strand: Fascismens politiske buekorps er på trappene! De nye, herlige og uklare bevegelser i tiden, ledet av politiske analfabeter. Folket lyret er i fare!

Det er disse folk som med Aftenposten klager over at Stortinget ikke er noe tuss, fordi folket ikke velger flere av disse tassende partigjengere inn i de hundredeogfemti sal.

DET ER VÅRE POLITISKE BAGLER- OG BIRKEBEINERFØRERE SOM ER I FARE!

Det er de som ikke er klar over tidens krav på makt bak en byggende nasjonal linje i statsstyret. Ti folket har nu av dyrekjøpt erfaring, lært at smisk og løfter ved valget ikke kjennetegner føreren, men den politiske svindler. Folket kan idag knapt se forskjell på partiprogrammene. De er alle som vakre dikt, når man glemmer at de er utklekket i kold kynisme overfor det som politikkerne i lønnskammeret kalder for stemmekveget.

Undertiden opfører disse herrer gemene skuespill for åpen scene.

Ingen norsksinnet mann eller kvinne vil glemme det motbydelige oppgjør som fant sted efterat en regjering hadde reist og tapt en stor nasjonal sak. Da feiret sandelig "taktikkerna" triumfer på bekostning av landets anseelse og verdighet. Åre være de menn som dengang brøt ut av partibåsene og stemte som nordmenn.

Ingen nekter at parlamentarismen har hatt sin historiske misjon, likeså litt som man kan nekte at f.eks. venstrepartiet har hatt en sådan. Men utviklingen har medført, at ingen av de nuværende partier evner å skape et klart regjeringsdyktig flertall — det parlamentariske systems nødvendige forutsetning. Med tidens krav kan nu ikke lenger gåes på akkord. Der kreves nye former for statsstyret, og nye hederlige og uredde menn, som nu kan sette alt inn på Norges samling. Nordmennesenes første virkelige samling til ett folk.

Folket har lært at frelsen ligger ikke hos dem som lovrer sig frem og spør: Hva? ønsker du? — Føreren sier: Du skal!

Nasjonal Samling er en folkereisning — som for hver dag vokser sig sterkere — en nasjonal folkereisning i Olavskorsets tegn under VIDKUN QUISLING's førerskap — rettet mot det "system" som har bestått i å "styre" staten med snakk og partikjevl, og med en feig, såkaldt "taktisk" undfallenhet overfor de samfunnsnedbrytende krefter.

Det vesentlige er idag sandelig ikke tomme løfter om gull og grønne skoger til velgerne. — Det viktigste er å skape en sterk fylking fra alle lag i vårt folk, en fylking som ved sin eksistens tvinger igjennem den nødvendige nyorientering i vårt forsumpede politiske liv.

Det viktigste idag er ikke å reise rundt land og strand med politiske ønskelister — det viktigste idag er at vi går igang med å helbrede et sykt klasseløst og partisplittet samfund, som snart er døende.

Vil man helbredelse, må man også ville medisinen.

Den er n a s j o n a l s a m l i n g .

Red. Alexander Lange,
Prinsensgt.7, Oslo.

(Høsten 1933)